

for at faa dem oversætte paa Tysk, Fransk, Haitisk, Siberiansk, eller paa hvad Sprog det nu kunde være, ville betale dem for Oversættelsen. For os, der staa lidt mere køligt, jeg tør sige lidt mere upartist der over for, stiller det sig imidlertid saaledes, at det vistnok er meget tvivlsomt, hvor mange der egentlig er blandt Udforskrivere, som vilde faa nogen Gavn af Danmarks Tilslutning til Berner-Konventionen, ja saa tvivlsomt, at der vel endog kan være Tvivl om, hvorvidt det overhovedet vil gælde nogen. Vel er der, det vide vi, danske Forfattere, der nu blive oversatte i Udlandet, men Spørgsmaalet er jo dog, om hvor mange af dem der ville blive oversatte, eller om overhovedet nogen vil blive oversat, naar man i Udlandet skal betale Penge for at faa Ret til at oversætte dem. I alt Fald kunne vi sikkert gaa ud fra, at deres Antal, som vilde komme til paa den Maade at nyde pekuniær Gavn af Bernerkonventionens Indførelse i Danmark, vilde blive meget ringe. Der vil næppe blive flere, end at vi, naar vi skal tælle dem, kunne klare os med een Haands Fingre. Derimod skal jeg indrømme, at de Forfattere, der nu ere blevne oversatte i Udlandet, som man altsaa i Udlandet har fundet sin Regning ved at oversætte, naar man kunde gøre det uden Honorar, naar man kunde gøre det blot for Honorærens Skyld, kunde have en anden Interesse i Bernerkonventionen, idet de derigennem faa en Afgang til at autorisere Oversættelser, en Afgang til at værgе sig imod, at deres Skrifter blive oversatte i et slet Sprog, blive forelagte det læsende Publikum i Udlandet i en Form, som Forfatterne ikke selv kunne være tjente med. Det skal jeg villig indrømme. Men er virkelig dette Hensyn af en saa afgørende Betydning, at det skal kunne foranledige os til at slutte os til denne Konvention, til at paatage os de Ulemper, jeg siden skal komme til? Det kan jeg slet ikke forstaa. Jeg kan naturligvis godt se, at det kan være ærgerligt for en Forfatter, naar hans Bøger til Oversættelse falde i Hænderne paa Udlandinge, der ikke ere det danske Sprog fuldstændig mægtige, der f. Eks. oversætte „Rædsel“ ved „Rådhjel“. Jeg kan godt forstaa, at en Forfatter ikke holder af det; men det er jo noget, alle Forfattere ere udsatte for, at de gennem det, der udgives for at være deres Ord og Tanker, komme til at staa hos Publikum i et andet Lys, end de kunde ønske. Det er noget, som ogsaa arriverer alle os Rigsdagsmænd her hvert Øjeblik. Naar vi her holde vore udmærkede Taler, hænder det hvert Øjeblik, at Referenterne, selv med den

bedste Vilje, som jeg forudsætter hos dem, ikke kunne faa al Ting med og komme til at forandre et eller andet her eller der, saaledes at naar vi bagefter læse vore Taler i en eller anden Avis, ere undertiden Haarene, hvis vi da have nogen, færdige at rejse sig paa vore Hoveder. Jeg kan for Eksempel minde, at den Gang vi havde Tolbloven for, læste jeg til min Rædsel og Forfrættelse den næste Dag i „Socialdemokraten“, at jeg havde sagt: „staa i Stegen“. Der stod, at jeg havde sagt det! Hvad det nu er, ved jeg slet ikke, og sagt det havde jeg heller ikke, men selvfølgelig havde jeg sagt noget, som vedkommende Referent havde opfattet saaledes; jeg syntes imidlertid rigtignok, det var slet at læse. Jeg læste ogsaa i en Række af Provinsaviser, at jeg havde talt om, at naar vi under visse Omstændigheder fik en Brændevinskat, vilde alle brave danske Mænd „spytte ordentlig i Bøssen“. Jeg havde ikke talt et Ord om at „spytte i Bøssen“. Saadan kan det jo gaa os alle sammen, men det er noget, som Forfattere, Rigsdagsmænd og andre store Mænd maa søge at hæve sig over, og ikke noget, man skal komme og skrige Gevalt over eller paakalde Lovgivningsmagtens og Udenrigsministerens Mellemkomst for at faa klaret. Men naturligvis, selv om det ikke kunde gøre Gavn for flere end nogle faa Stykker, og selv om det ikke kunde gøre mere Gavn, end at slige uheldige Oversættelser bleve undgaaede, kunde der dog være Mening i, om vi sluttede os til Bernerkonventionen, hvis det var noget, der kunde gøres uden nogen som helst Skade og Ulempe for alle andre Indbyggere i Landet. Men det er netop Sagen, at det ikke er Tilfældet. Naar vi skulle ind under Bernerkonventionen, vil der netop opstaa en Række Bekostninger og Fortrædeligheder for os her hjemme, som jeg ikke kan se, vi have nogen Grund til at underkaste os. Der er jo for det første den Bestemmelse i Lovforslagets § 4, som af Mindretallet er foreslaaet strøget, om at udenlandske Værker ikke maa oversættes før efter ti Mars Forløb, efter at de ere udkomne. Vi vide jo alle sammen meget godt, at Følgen af denne Bestemmelse vil for det første blive, at alle Bøger her i Landet ville fordyres, Følgen vil blive, at de udenlandske Bøger i Oversættelse blive dyrere af den simple Grund, at Forfatteren eller den udenlandske Forlægger vil forlange Penge og rimeligvis godt med Penge for Tillæbelse til at oversætte saadanne udenlandske Bøger paa Dansk. Oversættelser ville altsaa blive fordyrede, og dette vil gaa naturligt medføre, at de danske originale Værker ligeledes blive fordyrede. Konkurrencen mellem danske originale Værker og Oversættelser fra udenlandske Sprog